

36. ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

Διὰ χρημάτων τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας συνεχίσθη ἐφέτος—Αὐγουστον καὶ Σεπτέμβριον 1960—ἡ ἀνασκαφή τοῦ παρὰ τὴν Ἀκαδήμειαν ἀγροκτήματος τοῦ Δημοσίου.

Αἱ ἐργασίαι ἐνετοπίσθησαν κυρίως εἰς τὸ ἡμιεξηρευνημένον ἀνατολικὸν αὐτοῦ τμήμα, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς ὑστερογεωμετρικῆς Ἱερᾶς Οἰκίας, ἣτις σημειωτέον μετὰ τῆς παρακειμένης ΠΕ «Οἰκίας τοῦ Ἀκαδήμου» ἐξησφαλίσθησαν πλήρως διὰ τῆς κατασκευῆς ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ἀναστηλώσεως εὐπρεποῦς περιβόλου καὶ ἐλαφροῦ μεταλλικοῦ στεγάστρου (πίν. 251 καὶ 252α).

Ἀνατολικὸν τμήμα ἀγροκτήματος (εἰκ. 1 καὶ πίν. 252β). Ἐν πρώτοις ἀφηρέθη ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ ἐπίχωσις ἐκ τοῦ χώρου τούτου (παρέμεινεν ἄσκαφον τὸ διὰ τὴν εἴσοδον εἰς αὐτὴν μέρος) καὶ οὕτω ἀπεκαλύφθη τὸ ἐντὸς τοῦ «Ἱππάρχου Τειχίου» ἀρχαῖον στρῶμα, ἐφ' οὗ σφίζονται τὰ δύο ἱερὰ τοῦ 5ου-4ου π.Χ. αἰ. (κάτοψις εἰκ. 1, II καὶ IV). Ἐν συνεχείᾳ ἡρευνήθη εἰς βάθος ὅλη ἡ ἑκτασις διὰ δοκιμαστικῶν τάφων (πίν. 252β), δι' ὧν ἐβεβαιώθη ὅτι ἐνταῦθα οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει πλὴν ταφῶν, κειμένων εἰς σειρὰν παρὰ τὸ τευχίον καὶ εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν.

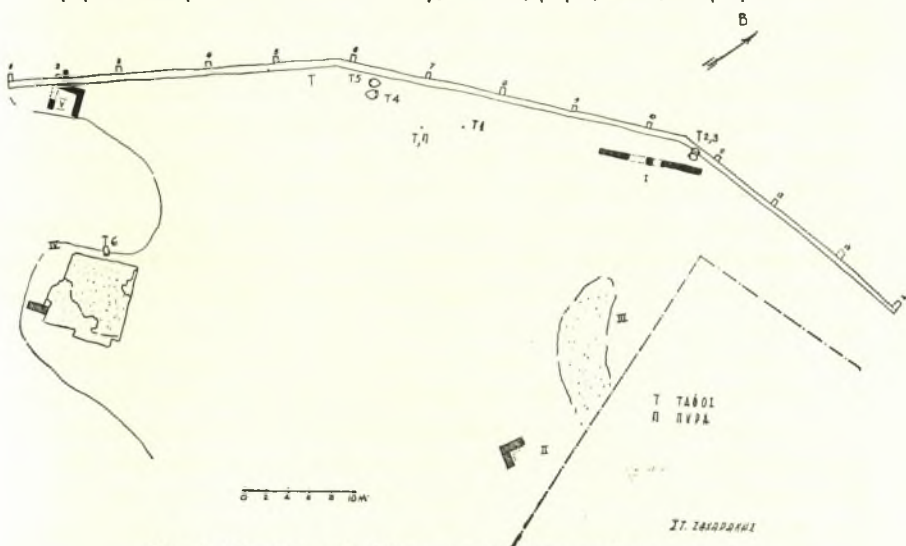
Αἱ ταφαὶ εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον τῶν ὑστέρων γεωμετρικῶν χρόνων, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ὀλίγαι τοῦ 7ου καὶ τοῦ 6ου π.Χ. αἰ. Ἐκτὸς δηλαδὴ τῶν κατὰ τὸ 1959 ἐξερευνηθέντων ἢ καὶ ἀπλῶς ἐπισημανθέντων τάφων, ἀπεκαλύφθησαν ἐφέτος καὶ ἄλλοι, μὲ τὰς παρ' αὐτοὺς συνήθεις πυράς, ἐφ' ὧν εἶχε συντελεσθῇ ἡ τῶν νεκρῶν καῦσις.

Ἐχομεν ἐπίσης καὶ ἀνοικτὰς ταφάς, ὡς καὶ ὀστεοδόχα ἢ τεφροδόχα ἀγγεῖα (ἀμφορεῖς καὶ πίθους), τούτων δὲ αἱ μὲν πρῶται, ὡς καὶ αἱ πυραὶ, εὐρέθησαν γενικῶς ἐπὶ τοῦ στερεοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ τὰ ταφικὰ ἀγγεῖα ἐντὸς προχείρων καὶ ἀκανονίστου σχήματος ὀρυγμάτων.

Τῶν κατὰ τὴν ἐφετινὴν ἀνασκαφικὴν περίοδον ἐρευνηθέντων τάφων ἰδιαιτέρας μνείας ἀξίος εἶναι ὁ μελανόμορφος ἀμφορεὺς (πίν. 253α)¹, ἀνήκων εἰς παιδικὴν ταφήν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον καὶ τὰ ἐν πίν. 253γ τέσσαρα ἀκέραια σχεδὸν κτερισματικὰ ἀγγεῖα ἥτοι σκυφάριον δίωτον, μὲ ταινίαν ἰώδους χρώματος περὶ τὸ μέσον τῆς κοιλίας καὶ καθέτους μελανὰς γραμμὰς ἐπὶ τῶν ὤμων

1 Πρόκειται περὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10 τάφου, σημειουμένου ἐν εἰκ. 1, ΠΑΕ 1961, σ. 6, ὅστις ἡρευνήθη ἐφέτος, μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν διὰ λόγους ἀσφαλείας.

(ὕψους 0.05), οἰνοχοΐσκη μὲ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω διάκοσμον (ὕψ. 0.075), βομβυλίδος ἄνωτος καὶ ἄχρους (ὕψ. 0.023) καὶ μικρὸν κυλινδρικὸν ἀγγεῖον, χειροποίητον, ἄνωτον ἐπίσης καὶ ἄχρουν (ὕψ. 0.023). Ὁ περιέχων ταῦτα ἀμφορεὺς εὐρέθῃ ἀποτεθειμένος ὀριζοντίως, ἀπὸ Ν. πρὸς Β., ἔνθα καὶ τὸ στόμιόν του, ἐντὸς ἐλλειψοειδοῦς κοιλότητος, διαστάσεων 1×0.80 μ. καὶ εἰς βάθος 1.38 μ., ὡς ταφικὸν δὲ ἀγγεῖον ἐχρησιμοποιήθη οὐχὶ ἀκέραιος, ἀλλὰ τεθραυσμένος καὶ διὰ πολλῶν μολυβδίνων συρραμμάτων ἐνισχυμένος. Εἶναι διὰ μέλανος χρώματος βεβαμμένος καὶ φέρει ἐκατέρωθεν κατὰ τὸ ἄνω τῆς κοιλίας μέρος ἐντὸς τετραγώνου πλα-

Εἰκ. 1. Τοπογραφικὸν διάγραμμα τῆς ἀνασκαφείσης περιοχῆς τῆς Ἀκαδημείας Πλάτωνος.

σίου προτομὴν ἵππου βλέπουσαν δεξιᾶ. Εἶναι ἔργον τῶν ἀρχῶν τοῦ 6ου π.Χ. αἰ., ὅμοιος δὲ κατὰ τὸ σχῆμα, μέγεθος καὶ διακόσμησιν πρὸς τοὺς τοῦ Ἑθν. Ἀρχ. Μουσείου καὶ δὴ τὸν ὑπ' ἀριθ. 1.003.

Ἡδὴ οἱ ἀμφορεῖς τοῦ τύπου τούτου, τόσον οἱ γνωστοὶ ἐκ παλαιότερων δημοσιεύσεων (βλ. BEAZLEY, *Attic Black-Figure Vase Painters*, σ. 16-17. A. D. TRENDALL, *Handbook to the Nicholson Museum*², 1948, σ. 273 εἰκ. 58b) ὅσον καὶ οἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη προστεθέντες ἦτοι α) ὁ μεταξὺ τῶν τελευταίων ἀποκτημάτων τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, ὡς ἐκ τοῦ ἡμερησίου τύπου γνωρίζομεν («Καθημερινή» 17 Ἀπριλίου 1964) β) θραύσματα δύο ἄλλων ἀμφορέων (βλ. ΑΔ 1964, σ. 43-44, πίν. 29 α.γ) γ) ὁ εἰς τὴν Μουσειακὴν Συλλογὴν τῆς Γ' Ἐφορείας Ἀρχαιοτήτων ὑπ' ἀριθ. 1144 (βλ. ΑΔ 1963, Χρονικά, πίν. 47α) καὶ δ) ὁ ὑφ' ἡμῶν ἀποκαλυφθεὶς εἰς τὴν ἀνασκαφὴν τῆς Ἀρχαίας Ἀκαδημείας, ἀποτελοῦν ἀξιόλογον ὁμάδα, ἥτις ἀσφαλῶς χρήζει ἰδι-

αιτέρας μελέτης· ἥδη ἔχει γίνει πολὺς λόγος, τόσον περὶ τοῦ ἀγγειογράφου αὐτῶν (ὁ BEAZLEY εἰκάζει ὅτι πιθανὸν ἀποτελοῦν ἔργον τοῦ ἀγγειογράφου τῶν Γοργόνων), ὅσον καὶ περὶ τοῦ καθαρῶς νεκρικοῦ ἢ μὴ χαρακτηριστοῦ αὐτῶν (βλ. JdI 29, 1914, 256, εἰκ. 42).

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπλῶς σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι ἔχομεν ἐξ Ἀθηνῶν πάλιν καὶ τὴν ἐν πίν. 253β μοναδικὴν κατὰ τὴν γνώμην μας, ἀλλὰ μικρὰν καὶ δυστυχοῦς μερικῶς σφωζομένην, πρῶμιον λήκυθον (μέγ. σφωζόμενον ὕψ. 0.015 μ.), μὲ διακοσμητικὸν θέμα προτομῆν ἵππου. Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο, ὅπερ σημειωτέον, ὡς σχῆμα, ἐμελλε νὰ καθιερωθῇ ὡς κατ' ἐξοχὴν νεκρικοὺν ἀγγεῖον ἀπόκειται εἰς τὴν Συλλογὴν τῆς Γ' Ἐφορείας ὑπ' ἀριθ. 1449 καὶ προέρχεται ἐκ τάφου τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, θὰ πρέπει δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐν βασικὸν στοιχεῖον διὰ τὸν τελικὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ὅλης ομάδος, μὲ ἐν ἀμφιβόλου εἰσέτι δι' ἡμᾶς συμβολισμοῦ θέμα, διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἴτε ὡς ταφικὰ ἀγγεῖα (ὀστεοδόχα-τεφροδόχα), εἴτε ὡς κτερίσματα τάφων διακεκριμένων νεκρῶν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς παρούσης προχείρου δημοσιεύσεως, κρίνομεν σκόπιμον νὰ παρουσιάσωμεν ἐνταῦθα καὶ τινὰ τῶν ἥδη συγκολληθέντων καὶ συμπληρωθέντων κτερισματικῶν ἀγγείων, προερχόμενα ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ 7 τάφων τῆς Ἀκαδημείας.

Ὡς πρὸς τὸν ὑπ' ἀριθ. 4 τάφον γενικώτερον γίνεται λόγος εἰς ΠΑΕ 1959, σ. 9 καὶ 10, εἰκ. 1. Τὰ κτερισματικὰ αὐτοῦ ἀγγεῖα βλέπομεν ἤδη ἐν πίν. 255α.

Τὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 τάφου, εὐρεθέντος μεταξὺ 6ης καὶ 7ης ἀντηρίδος τοῦ τειχίου (βλ. ΠΑΕ 1961, σ. 6, εἰκ. 1), ἀξιολογώτερα εἶναι τὰ ἐν πίν. 254α καὶ 255β, ἥτοι :

α) κύλιξ μελανόμορφος (ὕψ. 0.08 καὶ διάμ. χειλέων 0.24), μὲ ἐξηρημένην ἀνοικτόχρωμον ζώνην κατὰ τὰ χεῖλη, ἐφ' ἧς καὶ κατὰ τὸ κέντρον τῶν δύο κυρίων ὀψεων τοῦ ἀγγείου παρίσταται ἐν μικρογραφίᾳ σκηνὴ πάλης ἀνδρῶν.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κύλικος καλύπτεται ἐπίσης διὰ στίλβοντος, ἀρίστης ποιότητος, βερνικίου, πλὴν λεπτῆς ζώνης κατὰ τὰ χεῖλη καὶ μικροῦ κατὰ τὸν πυθμένα ἀνοικτοχρώμου κύκλου (πίν. 254β).

β) λήκυθος πρῶμιου σχετικῶς σχήματος (ὕψ. 0.132), φέρουσα ἐπὶ τῆς κοιλίας μελανόμορφον παράστασιν μαχομένων ἐν πανοπλίᾳ ὀπλιτῶν, ἐκατέρωθεν τῶν ὁποίων ἀνὰ μία ἵσταμένη μορφή. Περὶ τὸν ὄμον φέρει τὸ ὅλως ἀσύνηθες διακοσμητικὸν θέμα ἐναλλασσομένων δακρυοσχῆμων φύλλων καὶ κυκλικῶν κηλίδων.

γ) οἶνοχοῦσκη μελαμβαφῆς (ὕψ. 0.072).

δ) δύο σκυφάρια ἰσομεγέθη (ὕψ. 0.038 καὶ διάμ. χεῖλ. 0.06).

ε) σκυφάριον μόνωτον μελαμβαφές (ὕψ. 0.032, διάμ. χεῖλ. 0.065).

Πλείονας πληροφορίας περὶ τῶν ἐν γένει ἐρευνηθεισῶν ταφῶν καὶ θυσίων εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην πιστεύομεν ὅτι θὰ καταστῇ δυνατόν νὰ παράσχωμεν

μελλοντικῶς, μετὰ τὸν πλήρη καθαρισμὸν καὶ μελέτην τῶν εὐρημάτων. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀναφέρομεν καὶ πάλιν, ὡς πρὸς τὴν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐρευνηθεῖσαν συστάδα, ὅτι ἅπαντες οἱ τάφοι—πλὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5—ἔκειντο παρὰ τὸ «Ἰππάρχου Τειχίον» καὶ εἰς τὸ τμήμα αὐτοῦ τὸ μετὰ τῆς 5ης καὶ τῆς 11ης ἀντηρίδος καὶ ὅτι πλὴν τῶν γεωμετρικῶν βεβαίως, οἵτινες ἀσφαλῶς προϋπῆρχον τοῦ τειχίου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 3, οἵτινες ἔκειντο ὑπὸ τὴν θεμελίωσιν αὐτοῦ—, οἱ λοιποὶ εἶναι ἀρχαϊκῶν χρόνων ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς κλασικῆς ἐποχῆς ἐξικινούμενοι τάφοι.—Ὡς πρὸς τὰ παρὰ τὸ τειχίον ἐπίσης ἀποκαλυφθέντα καὶ πρὸς Ἀνατολὰς τῶν ἀντηρίδων 9 καὶ 11 τμήματος αὐτοῦ κείμενα κατεστραμμένα ἐν πολλοῖς θεμέλια τοίχων, διὰ τὰ ὅποια, λόγῳ τῶν πέριξ αὐτῶν περισυλλεγείσων πολυαριθμοτάτων ἐνεπιγράφων καὶ μὴ σχολικῶν πινακίδων ἐκ μαρμαρυγιακοῦ σχιστολίθου (βλ. ΠΑΕ 1958, σ. 12-13, 1959, σ. 8, καὶ 1961, σ. 1), ἐλέχθη ὅτι πιθανῶς ἀνῆκον εἰς κτήριον τοῦ Διδασκαλείου, οὐδὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν. Τοῦτο δὲ διότι πᾶσαι αἱ ὑφ' ἡμῶν καταβληθεῖσαι προσπάθειαι διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς πρὸς Ἀνατολὰς συνεχείας τῶν διὰ πλείστων διανοιγείσων ἐνταῦθα δοκιμαστικῶν τομῶν εἰς οὐδὲν κατέληξαν. Παρὰ ταῦτα δὲν ἀποκλείεται τὸ ἀναζητούμενον κτίσμα νὰ ἀνευρεθῇ ὑπὸ τὴν ἐλάχιστα ἀπέχουσαν τοῦ σημείου τούτου κατωκημένην περιοχὴν ἢ ἀκόμη καὶ ἐντὸς τοῦ ἔτι βορειότερον κειμένου ἑτέρου μεγάλου ἀκινήτου τοῦ Δημοσίου, ἔνθα νῦν ἡ ἀφετηρία τῶν αὐτοκινήτων τῆς Ἀκαδημείας, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ἀνασκαφικὴν ἔρευναν θὰ ζητήσωμεν ἐκ νέου κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Τῶν ἐνεπιγράφων πάντως πινακίδων, ὧν τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως σχήματος καὶ ὕλικου, ὅσον καὶ περιεχομένου καὶ χρησιμοποιοιμένου ἁλφabeth, ἔχομεν δημοσιεύσει εἰς τὰ ΠΑΕ 1958 ἔ.ἀ. παρυσιάζομεν ἐνταῦθα πάλιν (βλ. ΠΑΕ 1958, πίν. 14α) τὴν ἐν πίν. 255γ μεγαλύτεραν ἐξ αὐτῶν—διάμ. 0.555×0.23—καὶ ἄνευ ὁπῆς ἀναρτήσεως, ἥτις εὗρεθῇ ἀνεστραμμένη κατὰ τὸ πρὸς Βορρᾶν ἄκρον τῶν προειρημένων τοίχων. Ἐπ' αὐτῆς εὐκρινῶς ἀναγιγνώσκεται δίστιχος ἐπιγραφή, προχείρως καὶ λανθασμένως κεχαραγμένη καὶ περιλαμβάνουσα εἰς μὲν τὸν πρῶτον στίχον τὰ ὀνόματα ἑνὸς θεοῦ καὶ δύο θεαινῶν — ΑΘΙΝΑΡΙΣΑΡΤΕΜΙΣ — εἰς δὲ τὸν δεῦτερον τὸ ὄνομα τοῦ καθ' ἡμᾶς διδασκομένου γραφὴν μαθητοῦ ΔΙΜΟΣΘΕΝΙΣ.

Τέλος ἀναφέρομεν ὅτι μικρὰ συμπληρωματικὴ ἔρευνα ἐγένετο καὶ εἰς τὸ παρὰ τὴν 2αν ἀντηρίδα κτίσμα IV (εἰκ. 1) τῶν γεωμετρικῶν χρόνων ἄνευ ὅμως ἀξιολόγου τινὸς ἀποτελέσματος. Πρόκειται περὶ τοῦ μοναδικοῦ καὶ εἰς τὸ νότιον ἄκρον τοῦ ἐκεῖ γηλόφου διασωθέντος δωματίου μεγαλυτέρου καὶ ἀγνώστου χρήσεως κτηρίου, οὗτινος οἱ τοῖχοι διατηροῦνται εἰς ἀρκετὸν ὕψος (1 μ.), τὸ ὅποιον ἐκτείνεται ὑπὸ τὸ «Ἰππάρχου Τειχίον» καὶ χωρεῖ ἔνθεν κάκειθεν αὐτοῦ.

Ἱερά Οἰκία. Ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἐφέτος ἐν τῷ κτίσματι τούτῳ

ἔρευναν ἔδωσαν τὰ κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης μνημονευθέντος περιβόλου ἀποκαλυφθέντα παρὰ τὴν ΝΔ. γωνίαν τῆς Ἱερᾶς Οἰκίας λείψανα πλινθίνων τοίχων μετὰ θεμελιώσεως ἐκ λιθαρίων. Ταῦτα (πίν. 256α) εὐρέθησαν δυτικῶς τοῦ δωματίου δ καὶ εἰς βάθος 1-1.10 μ. ἀπὸ τοῦ διὰ τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ 1958 διαμορφωθέντος δ α π έ δ ο υ τῆς Οἰκίας ταύτης.

Κατὰ τὴν ἔρευναν ταύτην διεπιστώθησαν τὰ κάτωθι:

α) παρὰ τὰ λείψανα ταῦτα καὶ δὴ ἐσωτερικῶς συνελέξαμεν πλεῖστα ὅσα ὑστερογεωμετρικὰ ὄστρακα, ἀλλὰ καὶ ἐλάχιστα πρωτοελλαδικὰ, ὡς καὶ ὀψιανούς, ὧν τὰ τελευταῖα προέρχονται προφανῶς ἀπὸ διαλυθεῖσαν πλίνθον.

β) εἰς ἀπόστασιν μέτρου ἀπ' αὐτῶν καὶ κάτωθεν μὴ ἀνασκαφέντος μέρους ὑπάρχουν ὅμοια λείψανα, ἅτινα συνεχίζονται πρὸς Ἀνατολὰς ἤτοι πρὸς τὸ δωματίον δ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω φρονοῦμεν ὅτι οἱ εἰρημένοι τοῖχοι δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀποτελοῦντες τμῆμα τῆς δυτικῆς πλευρᾶς ἐνὸς ἄλλου δωματίου (τοῦ ἐβδόμου) τῆς Ἱερᾶς Οἰκίας, τὸ ὅποῖον καὶ ὠνομάσαμεν ἤδη δ', γενικώτερον δ' ὅτι μέχρις αὐτοῦ τοῦ βάθους δέον νὰ ἐρευνηθῇ συστηματικῶς τὸ κτίσμα τοῦτο, ὅπερ καὶ εἴχομεν ὑπ' ὄψει νὰ γίνῃ, ἀφ' ἧς ἐβεβαιώθη ὅτι καὶ ἄλλα πλὴν τῶν τεσσάρων στρώματα θυσιῶν ὑπάρχουν ἐντὸς αὐτοῦ (βλ. ΠΑΕ 1958, σ., 7).

Διὰ δοκιμαστικῆς τάφρου ἀνοιχθείσης εἰς τὸν διὰ δ ρ ο μ ο ν ἐζητήσαμεν νὰ ἴδωμεν μέχρι ποῦ φθάνει καὶ κυρίως πῶς καταλήγει ἡ ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ δωματίου δ (πίν. 256β). Μολονότι ἡ σκαφή ἐφθάσε μέχρι βάθους 1.50 μ., λιθίνην θεμελίωσιν τοῦ τοίχου τούτου δὲν συνηντήσαμεν. Τοῦτο ὅμως στερεῖται σημασίας, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἐκ λιθαρίων θεμελίωσις τοῦ δωματίου β ὑπάρχει εἰς τοὺς δύο μόνον τοίχους καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι αὕτη εἶναι στενοτέρα τοῦ πλάτους τῶν τοίχων καὶ δὲν εἶναι ὁρατὴ εἰ μὴ μόνον κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν πλευράν.

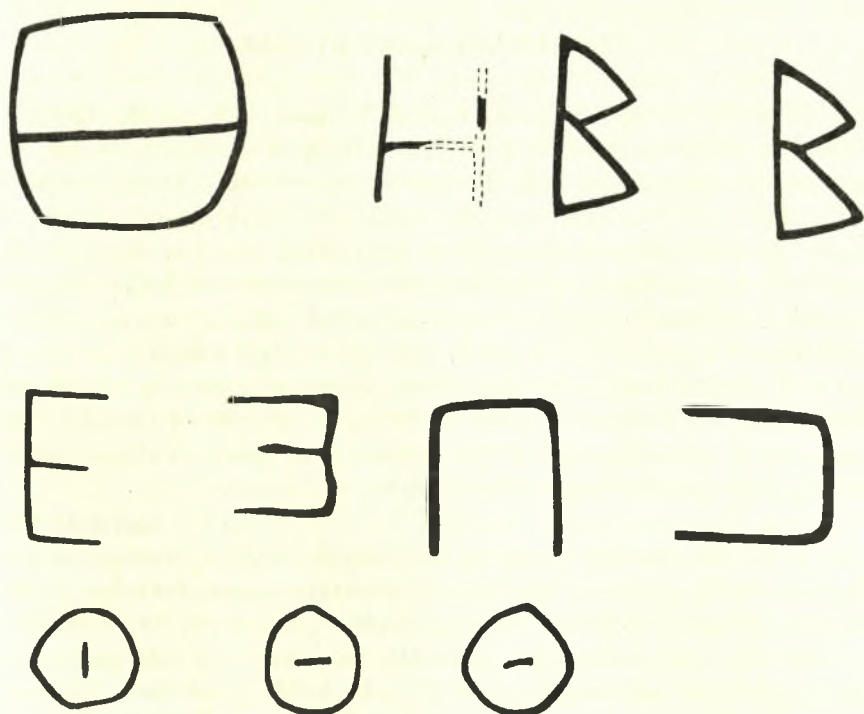
Ἡ γενομένη ἐνταῦθα δοκιμὴ ἔδειξεν ὅτι τὸ ἀνώτερον στῶμα τῆς τάφρου ἦτο κατάμεστον ἀπὸ ὑστερογεωμετρικὰ θραύσματα, ἅτινα προφανῶς προέρχονται ἐκ θυσιῶν, καὶ εὐρίσκονται μέχρι βάθους 1 μ. Ἀλλὰ εἰς τὸ βάθος τοῦτο εὐρίσκονται καὶ οἱ τοῦ δωματίου δ' ὑπὸ ἐξέτασιν τοῖχοι, τῶν ὁποίων πάλιν ἡ θεμελίωσις δὲν φθάνει τὸ πλάτος τῆς ἐπ' αὐτῶν διατηρουμένης πλινθοδομῆς.

Τῶν ἐφετινῶν ἐργασιῶν αἱ δύο πρῶται ἐβδομάδες ἀφιερώθησαν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ περὶ τὸ ἐν λόγῳ σ τ έ γ α σ τ ρ ο ν χώρου, ΝΑ. καὶ οὐχὶ μακρὰν τοῦ ὁποίου ἐγένετο ὑπὸ τῆς Δ/σεως Ἀναστηλώσεως ἡ ἀνασύστασις τοῦ γνωστοῦ μὲ πηλίνην ἐπένδυσιν, μοναδικοῦ δὲ ὡς διαμέτρου 2.30 μ., φρέατος τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος, τοῦ εὐρεθέντος τυχαίως ἐντὸς τοῦ βορείως τῆς ἀνασκαφῆς μας κειμένου οἰκοπέδου Π. Μπουτζέγια. Ὡς πρὸς τοὺς 4 πηλίνους δακτυλίους τοῦ φρέατος τούτου, δι' ὧν συνεχίζεται εἰς ὕψος ἡ ἐκ

λιθοδομῆς ἐπένδυσίς του (πίν. 257), σημειοῦμεν συμπληρωματικῶς ὅτι :

1) Τὰ 7 τεμάχια ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ἕκαστος δακτύλιος δὲν εἶναι ἰσομήκη.

2) Πάντα φέρουσιν ἐπὶ τοῦ χεῖλους ὀριζοντίως κατὰ τὰ ἄκρα τὰ πρὸ τῆς ὀπτή-

Εἰκ. 2. Γράμματα ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς πηλίνης ἐπενδύσεως εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος (0.03×0.03).

σεως καὶ πρὸς καθοδήγησιν τῆς τοποθετήσεώς των χαραχθέντα γράμματα (εἰκ. 2). 3) Ἕκαστος δακτύλιος εἰς τὸ μέσον τοῦ χεῖλους φέρει ἐπὶ πλέον ἰδιαίτερα διακριτικὰ (ὡς ΕΡ ὁ πρῶτος, Α ὁ δεύτερος, ΕΟ ὁ τρίτος καὶ Β ὁ τέταρτος).

ΦΟΙΒΟΣ Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΛΟΣ

α. Τὸ στέγαστρον τῆς ἀρχαίας Ἀκαδημείας (ἀπὸ Ἀνατολῶν).

β. Τὸ στέγαστρον τῆς Ἀρχαίας Ἀκαδημείας (ἀπὸ Ἀνατολῶν).

α. Ἡ νοτιά πλευρά τοῦ στεγάστρου (ἐνθα καὶ ἡ εἴσοδος).

β. Ἡ ἐντὸς τοῦ Ἰππάρχου τειχοῦ ἐξερευνηθεῖσα ἔκτασις. Εἰς τὸ βάθος διακρίνεται τὸ στεγαστρον.

α. Ὁ ταφικὸς ἀμφορεὺς μετ' προτομὴν ἵππου.

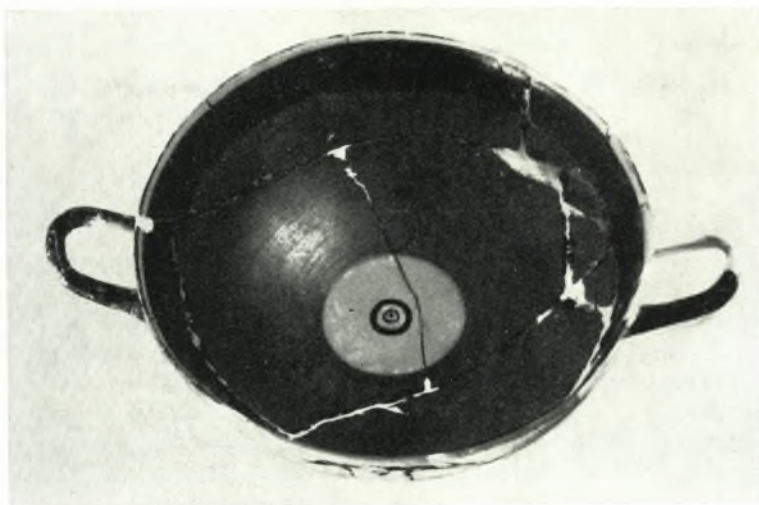
β. Τὸ ἄνω μέρος μελανομόρφου ληκύθου μετ' προτομὴν ἵππου.

γ. Τὰ ἐντὸς τοῦ ταφικοῦ ἀμφορέως εὑρεθέντα κτερίσματα καὶ ἀγγεῖα.

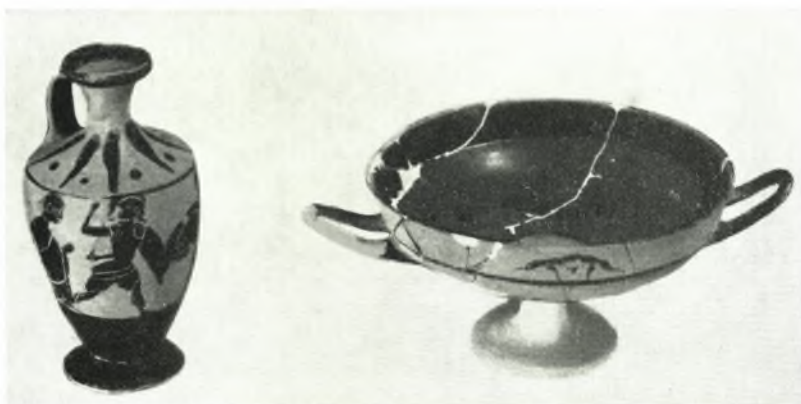
α. Τὰ κτερισματικά ἀγγεῖα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 τάφου.

β. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κύλικος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 τάφου.

α. Συγκεκολλημένα κτερισματικά ἀγγεῖα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4 ὀρίμου γεωμετρικοῦ ρυθμοῦ τάφου, ἐν οἷς καὶ κρατηρίσκος με λαβὰς εἰς σχῆμα ἀπλοῦν ἢ μετὰ διχαλωτῶν ἀποφύσεων κολούρων ἤτοι σαφῶν ἀπομιμήσεων μεταλλικῶν ἀγγείων.

β. Ἡ λήκυθος καὶ ἡ κύλιξ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 τάφου.

γ. Ἡ μεγαλύτερα τῶν ἐκ μαρμαρυγιακοῦ σχιστολίθου ἐνεπιγράφων πινακίδων.

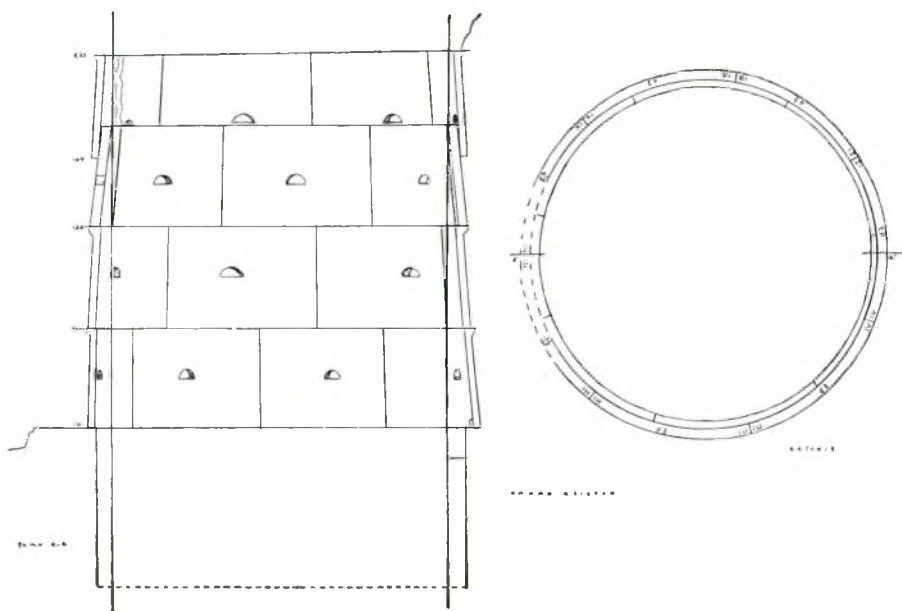
α. 'Ιερὰ Οικία. Τὰ τυχαίως ἀνακαλυφθέντα λείψανα τοῦ δωματίου δ'.

β. 'Ιερὰ Οικία. Ἡ παρὰ τὸν ἀνατολικὸν (ἐξωτερικῶς)
τοιῖχον τοῦ δωματίου δ' ἀνοιχθεῖσα τάφρος.

α. Τὸ μεταφερθὲν ἐξ ἰδιωτικοῦ οἰκοπέδου εἰς ἀπόστασιν 150 μ. Β. τῆς σκαφῆς φρέαρ.

β. Κατακόρυφος καὶ ὀριζοντία τομή τοῦ πληλίνου φρέατος.